

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Ing. R. M.**, zastoupena Mgr. Václavem Láskou, advokátem se sídlem Štefánikova 1/65, Praha 5, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. PPR-14075-23/ČJ-2016-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2020, č. j. 9 Ad 24/2016 - 135,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2014, č. j. PPR-31325-3/ČJ-2014-990200, vedoucí odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia Policie ČR zamítla žádost žalobkyně ze dne 14. 10. 2014, již se domáhala navýšení služebního příjmu příslušníka Policie ČR o 2 %, a to zpětně ke dni 1. 1. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2016, č. j. PPR-14075-23/ČJ-2016-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl. Uvedl, že nedošlo ke změně nařízení vlády č. 455/2013 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2014, a současně žalobkyně nesplnila podmínky pro zvýšení osobního příplatku, neboť nevykonávala službu v mimořádném rozsahu či kvalitě.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů a že v průběhu odvolacího řízení došlo ke zhojení formálních nedostatků řízení před správním orgánem I. stupně, neboť se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce zúčastnila jednání senátu poradní komise policejního prezidenta, nahlédla do spisu, pořídila si jeho kopii a mohla využít práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[3] Soud zdůraznil, že žalovaný si opatřil dostatek relevantních podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z takto zjištěného skutkového stavu poté vyvodil odpovídající právní závěr. Žalobkyně nemohla legitimně očekávat zvýšení osobního příplatku, neboť nesplnila zákonem stanovené podmínky, tzn. nevykonávala službu v mimořádném rozsahu či kvalitě.

[4] Vzhledem k tomu, že v souvislosti s navýšením rozpočtu příslušné rozpočtové kapitoly nedošlo ke změně nařízení vlády č. 455/2013 Sb., docházelo k navyšování služebních příjmů individuálně, a to formou zvýšení osobního, popř. zvláštního příplatku. Soud přisvědčil žalovanému, že k 2% zvýšení nedochází automaticky u všech příslušníků sboru, neboť moc výkonná nemůže svým prohlášením devalvovat znění zákona a rezignovat na individuální posuzování naplnění zákonných podmínek pro navýšení jednotlivých složek služebního příjmu.

[5] Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně ohledně diskriminace, neboť žalovaný podrobně vysvětlil důvody, proč žalobkyni osobní příplatek nezvýšil. Z obsahu spisu je navíc zřejmé, že osobní příplatek byl zvýšen i ženám, což diskriminaci z důvodu pohlaví vylučuje.

[6] Dále uvedl, že žalobkyně měla právo navrhnout důkazy či vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Těchto svých práv však nevyužila a neoznačila žádné důkazy, z nichž by vyplývalo, že službu vykonávala mimořádně kvalitním způsobem, resp. v tak mimořádném rozsahu, aby splňovala podmínky pro zvýšení přiznaného osobního příplatku. Soud připomněl, že podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, což se projevuje o to silněji v řízeních o žádostech.

[7] Městský soud přisvědčil žalobkyni, že na doporučení poradní komise chybí podpis jednoho ze čtyř členů, neshledal však, že by se jednalo o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Závěr senátu poradní komise má toliko doporučující charakter a pro služebního funkcionáře není závazné.

[8] Stejný závěr učinil v případě nesprávného postupu u služebního hodnocení, spočívajícího v tom, že o námitkách proti služebnímu hodnocení ze dne 7. 5. 2013 rozhodoval hodnotitel. Soud rovněž podotknul, že služební hodnocení je jen jedním z podkladů pro rozhodování, přičemž žalovaný opřel své závěry o řadu jiných podkladů citovaných v napadeném rozhodnutí, které hodnotil v jejich vzájemné souvislosti.

[9] Pokud se jedná o žalobkyní navržené důkazy, soud jejich provedení považoval za nadbytečné, neboť část z nich byla součástí správního spisu a částečně se jednalo o důkazy, které nebyly pro posouzení předmětu sporu relevantní.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka namítá, že jí od 1. 1. 2014 nebyl navýšen služební plat, ač k jeho zvýšení mělo dojít. Pro rok 2014 došlo k navýšení příslušné rozpočtové kapitoly o 2 %, což se mělo odrazit v plošném navýšení služebního příjmu příslušníků Policie ČR. Vláda však toto rozhodnutí nepromítla do příslušného právního předpisu. Policie ČR proto musela přistoupit k redistribuci finančních prostředků zvýšením ostatních složek příjmu policistů, a to zvláštního či osobního příplatku. To, že mělo dojít ke zvýšení platů u všech příslušníků, stěžovatelka dokládá odpovědí Policie ČR na Žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 21. 8. 2014, č. j. PPR-22817-3/ČJ-2014990140, sdělením ministra vnitra ze dne 7. 5. 2014, č. j. MV-58717-3/EKO-2014, zprávou o jednání premiéra Bohuslava Sobotky s ministrem vnitra Milanem Chovancem ze dne 10. 4. 2014 a zápisem z porady policejního prezidenta ze dne 22. 11. 2013 č. j. PPR-2535-15/ČJ-2013-990100. Stěžovatelka tak nesouhlasí se závěrem městského soudu, že navýšení nelze považovat za automatické a náležející všem bez rozdílu.

[12] Stěžovatelka se rovněž ohradila vůči tvrzení, že jí nemohl být zvýšen osobní příplatek, protože neprováděla službu v mimořádném rozsahu či mimořádné kvalitě. Od roku 2012 došlo k poklesu příslušníků Policie ČR, pročež zůstávala často na pracovišti přesčas a musela si brát práci i domů, aniž by za to byla jakkoli finančně ohodnocena. Dále namítá, že podle § 203 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), měly správní orgány při posouzení nároku na zvýšení osobního příplatku vycházet ze služebního hodnocení, nikoliv pouze z hodnocení průběžného. Správní orgán měl provést také srovnání s ostatními příslušníky odboru vnitřní kontroly, neboť jim nebylo přidělováno tolik práce jako stěžovatelce.

[13] Soud ani žalovaný se dle mínění stěžovatelky dostatečně nezabývali jí tvrzenou diskriminací z důvodu pohlaví a povinností k rodině, neboť byla jediným příslušníkem z odboru, kterému nebyl osobní příplatek zvýšen. V souvislosti s diskriminací poukazuje stěžovatelka na nestandardní chování ze strany vedoucí odboru plk. Mgr. M. H., Ph.D., která ji s účinností od 1. 1. 2013 odvolala ze služebního místa s tím, že její služební místo se ruší a zároveň není možné, aby stěžovatelku ustanovila na jiné služební místo. Od 15. 1. 2013 však byla stěžovatelka dosazena zpět na své původní místo, které mělo být dle rozhodnutí vedoucí odboru zrušené.

[14] Stěžovatelka také namítá procesní pochybení, která mají za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Prvním procesním pochybením je postup při vydávání

průběžného hodnocení, na něž se za přímého nadřízeného a zároveň i za hodnotitele podepsala tatáž osoba, plk. Mgr. M. F. Hodnotitelem má však být nejbližší služebně nadřízený policista přímého nadřízeného hodnocené osoby. Další procesní pochybení stěžovatelka spatřuje v tom, že doporučení senátu poradní komise, na základě kterého dle § 194 zákona o služebním poměru rozhoduje služební funkcionář o odvolání, bylo v jejím případě přijato za nepřítomnosti jednoho z členů senátu. Chybějícím členem byl člen odborové organizace, který byl do senátu ustanoven na žádost stěžovatelky.

[15] Stěžovatelka též shledává procesní pochybení na straně soudu, neboť neprovedl jí navržené důkazy.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu, pročez navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný uvádí, že se až na výjimky kasační námitky shodují s žalobními námitkami, které dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal městský soud v řízení o žalobě. Stěžovatelka podle něj nestaví proti konkrétním závěrům městského soudu žádnou konkurující argumentaci, proto má za to, že nejde o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[17] Žalovaný má dále za to, že stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila některé nové námitky, které nevznesla v řízení před městským soudem. Z tohoto důvodu považuje za nepřipustnou argumentaci, že stěžovatelce bylo přidělováno více pracovních úkolů a byla nucena sloužit přesčas. Totéž pak platí o námitce ohledně nestandardního chování ze strany stěžovatelčiny nadřízené na počátku roku 2013. K tomuto tvrzení se navíc nelze vyjádřit, neboť jej stěžovatelka nijak nedoložila.

[18] K poslední kasační námitce, již stěžovatelka brojí proti pochybení na straně soudu spočívající v neprovedení některých důkazů, žalovaný poukazuje na obecnost, neboť stěžovatelka nespecifikovala, jaké konkrétní důkazy by byly způsobily zvrátit ucelenou argumentaci městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda stěžovatelce vznikl ke dni 1. 1. 2014 nárok na 2% zvýšení platu příslušníka bezpečnostního sboru.

[22] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti. Z *Personálního opatření G1/12 (zvýšení osobního příplatku) k 1. 1. 2014 na OVK PP ČR*, vyplývá, že stěžovatelka byla jediným zaměstnancem odboru vnitřní kontroly, u něhož nedošlo ke dni 1. 1. 2014 ke zvýšení osobního příplatku. Ve spise je založeno průběžné pracovní hodnocení stěžovatelky za období od 22. 11. 2011 do 17. 12. 2012, z něhož

vyplývá, že stěžovatelka dosahuje dobrých výsledků s výhradami, tzn. že „*mírně nesplňuje standard služebního místa*“. Spis dále obsahuje záznam ze dne 24. 1. 2012 o projednání opakovaných nedostatků činnosti žalobkyně a dva úřední záznamy ze dne 28. 8. 2013 o projednání neúspěšného zvládnutí situace týkající se přidělených spisů, spolu s připojenými záznamy o významné události. Z docházky žalobkyně za období od září roku 2013 do června roku 2016 vyplývá častá nepřítomnost stěžovatelky ve službě, a to především z důvodu pracovní neschopnosti, či čerpání ošetřovného. Za období od září 2013 do prosince 2013 (tj. období bezprostředně předcházející dni, k němuž stěžovatelka žádala navýšení platu) byla ve službě přítomná dokonce pouze jeden den.

[23] Podle § 113 zákona o služebním poměru (ve znění účinném k 1. 1. 2014) „*[s]lužební příjem příslušníka tvoří: a) základní tarif, b) příplatek za vedení, c) příplatek za službu v zahraničí, d) zvláštní příplatek, e) osobní příplatek, f) odměna.*“

[24] Podle § 115a věta první zákona o služebním poměru (ve znění účinném k 1. 1. 2014) „*[v]láda stanoví nařízením stupnici základních tarifů pro následující kalendářní rok, poprvé pro rok 2007.*“

[25] Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je osobní příplatek „*nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.*“

[26] Stěžovatelka vyjádřila v první kasační námitce přesvědčení, že od 1. 1. 2014 mělo dojít k plošnému zvýšení platu příslušníků bezpečnostních sborů o 2 %. Na podporu svých tvrzení přiložila ke kasační stížnosti několik dokumentů (jmenovitě uvedených v bodě [11] rozsudku). Nejvyšší správní soud však nepovažoval za nezbytné provádět důkaz přiloženými listinami, neboť i žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že v některých strategických materiálech Policie ČR i Vláda ČR deklarovaly navýšení služebních příjmů o 2 %. Ani případný úmysl vládních představitelů navýšit platy příslušníků bezpečnostních sborů plošně však nemůže nic změnit na skutečnosti, že navýšení příslušné rozpočtové kapitoly se nepromítlo v nařízení vlády č. 455/2013 Sb., kterým se stanoví stupnice základní tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2014. Základní tarif je složkou služebního příjmu, která je stejná pro všechny příslušníky v témže tarifním stupni a tarifní třídě. Pokud by vláda svým nařízením zvýšila základní tarif, dosáhla by tak povinného zvýšení služebních příjmů u všech příslušníků bezpečnostních sborů. Takovou změnu nařízení ale vláda neprovedla, proto zde nebyl závazný normativní předpis, na základě kterého by byl správní orgán povinen rozhodnout o zvýšení služebního příjmu stěžovatelky.

[27] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že jednotlivá krajská policejní ředitelství naložila s přidělenými finančními prostředky tak, že je přidělila jednotlivým příslušníkům buď do složky osobního příplatku, nebo do složky zvláštního příplatku služebního příjmu. Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je „*osobní příplatek nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu.*“ Aby tedy správní orgán mohl stěžovatelce osobní příplatek přiznat, musela by splňovat podmínky stanovené zákonem, tzn. její služební výkon by se musel vyznačovat

mimořádnou kvalitou či rozsahem. Jak správně dovodil městský soud, správní orgány nemohou rezignovat na individuální posuzování naplnění zákonných podmínek pro navýšení jednotlivých složek služebního příjmu pouze s poukazem na politická prohlášení, která se však nepromítla do relevantní právní úpravy. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, když při rozhodování o případném zvýšení osobního příplatku stěžovatelky posuzoval, zda vykonává službu v mimořádné kvalitě či rozsahu.

[28] Obdobnou otázkou se ostatně Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 - 54, v němž se jednalo o situaci, kdy byl příslušníkům bezpečnostního sboru snížen osobní příplatek z důvodu ponížení finančních prostředků v rámci příslušné rozpočtové kapitoly o 10 % pro rok 2011. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že *„[s]kutečnost, že zákon předpokládá určitou sumu rozpočtových prostředků pro daný kalendářní rok ve vztahu ke stanovenému počtu pracovních míst, není ve vztahu ke snížení osobního příplatku podstatná. Osobní příplatek může být přiznáván, měněn či odnímán pouze na základě kvality či rozsahu výkonu služby. Nedodržení těchto zákonných kritérií přitom nelze odůvodnit nedostatkem finančních prostředků na mzdové výdaje.“* Zde uvedený závěr lze přiměřeně aplikovat i na situaci stěžovatelky. Suma rozpočtových prostředků pro daný kalendářní rok nemá vliv na snížení či zvýšení osobních příplatků příslušníků. Ke zvýšení osobního příplatku může dojít pouze na základě kvality či rozsahu výkonu služby. Nejvyšší správní soud proto považuje první kasační námitku za nedůvodnou.

[29] Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že v jejím případě výkon služby dosahoval mimořádné kvality či rozsahu ve smyslu § 122 zákona o služebním poměru. Správní orgány si k posouzení věci obstaraly dostatek podkladů, z nichž vyplývá jednoznačný závěr, že stěžovatelka zákonné podmínky pro zvýšení osobního příplatku nesplňovala. Ze služebního hodnocení a úředních záznamů založených do správního spisu vyplývá, že pracovní výkony stěžovatelky byly spíše podprůměrné a do služby stěžovatelka docházela pouze sporadicky, od září 2013 do konce roku 2013 dokonce odsloužila pouze jediný den. Tvrzení, že byla nucena vykonávat práci přesčas, uvedla stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, pročez se s ním žalovaný ani městský soud nemohli vypořádat. Z tohoto hlediska se jedná o námitku, která je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. S ohledem na trvalou absenci stěžovatelky ve službě si lze však jen stěží představit, že by se mohlo jednat o výkon služby v mimořádném rozsahu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatelka považovala podklady shromážděné správními orgány za nedostatečné, měla možnost navrhnout žalovanému provedení dalších důkazů, což však neučinila.

[30] Pokud se jedná o stěžovatelkou namítanou diskriminaci, s touto otázkou se městský soud vypořádal dostatečně. Stěžovatelka sice byla jediným příslušníkem v odboru, kterému nebyl zvýšen osobní příplatek, avšak žalovaný přezkoumatelným a zákonným způsobem zdůvodnil, proč k tomu došlo. Vycházel ze záznamů ohledně docházky stěžovatelky do služby, jejího průběžného hodnocení, záznamů významných událostí a z úředních záznamů o projednání služební činnosti, na jejichž základě dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky se nejedná o mimořádně kvalitní výkon služby nebo o mimořádný rozsah služby. Na základě těchto skutečností, nikoli z důvodu pohlaví, žalovaný nepřiznal stěžovatelce zvýšení osobního příplatku. Městský soud dodal, že se nemůže jednat o

diskriminaci na základě pohlaví, neboť z obsahu spisu je patrné, že byl osobní příplatek zvýšen jak mužům, tak i ženám, a ze spisu nevyplývá nerovnoměrnost navýšení příjmů mužů a žen na jednom odboru. V kasační stížnosti stěžovatelka k otázce diskriminace nově poukázala na nestandardní chování ze strany vedoucí odboru. Tuto skutečnost stěžovatelka v žalobě proti rozhodnutí žalovaného neuvedla, ač tak učinit mohla, proto se jí Nejvyšší správní soud ani nemůže zabývat (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelkou namítanými procesními pochybeními.

[32] Podle § 194 zákona o služebním poměru platí, že „o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.“ Ze správního spisu vyplývá, že při jednání senátu poradní komise nebyl (z důvodu čerpání dovolené) přítomen člen odborové organizace pplk. Mgr. A. N. Městský soud v bodě 45 rozsudku toliko kuse konstatoval, že absence podpisu jednoho z členů poradní komise představuje vadu řízení, která však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[33] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že není zřejmé, jakým způsobem městský soud k tomuto závěru dospěl, zejména na základě jakého právního předpisu dovodil, že jednání poradní komise se musí účastnit všichni její členové. Zákon o služebním poměru nestanovuje žádná konkrétní pravidla pro rozhodování poradní komise a městský soud se nikterak nezabýval tím, zda tato pravidla obsahuje rozkaz policejního prezidenta č. 206/2011, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta. Pokud by tomu tak totiž nebylo, bylo by nezbytné aplikovat na projednávaný případ obecná pravidla pro rozhodování kolegiálních orgánů vyplývající ze správního řádu. Konkrétně § 134 odst. 2 správního řádu stanoví, že „kolegiální orgán je způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů; usnesení kolegiálního orgánu je přijato nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů.“ Tato podmínka by v posuzované věci byla splněna, protože by rozhodování poradní komise za účasti tří členů ze čtyř nepředstavovalo vadu řízení.

[34] Vzhledem k tomu, že se však městský soud k této otázce blíže nevyjádřil, není z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jakými úvahami byl veden, protože soud zatížil své rozhodnutí dílčí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud vážil, zda představuje tato okolnost důvod pro zrušení rozhodnutí, avšak dospěl k závěru, že nikoliv. Jakkoliv jsou totiž úvahy městského soudu nedostatečné, nemohl by při opětovném posouzení věci dospět k závěru, který by byl pro stěžovatelku příznivější. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, pokud by rozkaz policejního prezidenta č. 206/2011 neobsahoval pravidla pro jednání poradní komise, stěžovatelkou vytýkané jednání poradní komise by vůbec procesní pochybení nepředstavovalo. Nejvyšší správní soud podotýká, že rozkaz policejního prezidenta č. 206/2011 není veřejným dokumentem, protože s jeho obsahem není obeznámen. Městský soud si tento pokyn nevyžádal, a proto nemohl náležitě posoudit, jaký režim se na jednání poradní komise vztahuje. I kdyby však tento pokyn skutečně postup poradní komise upravoval a stanovil by přísnější pravidla než správní řád,

nemohla by neúčast čtvrtého člena komise mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to již proto, že návrh poradní komise má toliko doporučující charakter a není pro policejního prezidenta závazný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 – 48). Za situace, kdy je tedy napadené rozhodnutí řádně odůvodněné, pročež závěr ohledně nemožnosti navýšení služebního příjmu plně odráží zákonnou úpravu, na jejímž základě ani k opačnému stanovisku dospět nelze, jevílo by se zrušení napadeného rozhodnutí toliko z důvodu procesních vad při jednání poradní komise jako přehnaně formalistické. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že jednání komise se účastnil také zmocněnec stěžovatelky Mgr. Václav Strouhal, který měl možnost hájit její práva a uplatnit přímo na místě připomínky ke složení komise, což se však nestalo.

[35] Druhou namítanou procesní vadou byla skutečnost, že průběžné hodnocení výkonu služby stěžovatelky podepsala za hodnotitele a osobu vypořádávající námitky stěžovatelky tatáž osoba.

[36] Podle § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že *„[s]lužební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka. Provádí jej vedoucí příslušník (dále jen „hodnotitel“) nebo jím pověřený příslušník.“*

[37] Podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru *„[o]pis služebního hodnocení obdrží hodnocený příslušník. Jestliže s ním nesouhlasí, má právo podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů ode dne jeho obdržení. Vedoucí hodnotitele námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání.“*

[38] Podle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru *„[...]Služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel.“*

[39] Zákon blíže nespecifikuje, jak má průběžné hodnocení probíhat. Pouze konstatuje, že ho provádí přímý nadřízený příslušníka a schvaluje jej hodnotitel. Analogicky však lze na průběžné hodnocení aplikovat stejná pravidla jako na služební hodnocení podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud tak hodnocený příslušník nesouhlasí s průběžným hodnocením, má právo podat písemné námitky vedoucímu příslušníkovi hodnotitele, který se s námitkami vypořádá. V případě průběžného hodnocení stěžovatelky se ale s námitkami vypořádal její přímý nadřízený plk. Mgr. M. F., který průběžné hodnocení vypracoval. Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že se jedná o procesní pochybení, přičemž pokud by bylo dotčené průběžné hodnocení jediným podkladem pro rozhodnutí o osobním příplatku, mohla by mít tato skutečnost zásadní vliv na správnost a zákonnost postupu správního orgánu. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná, neboť správní orgány shromáždily i množství dalších podkladů, které (především v jejich vzájemné provázanosti) svědčí o tom, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro navýšení osobního příplatku. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a náležitě odůvodněné a splňuje požadavky vyplývající z relevantní judikatury, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009 č. j. 3 Ads 86/2008 - 80. V citovaném rozsudku se podává, že *„[v] odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí*

služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ Těmto požadavkům žalovaný v napadeném rozhodnutí dostál.

[40] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že služební hodnocení (tím spíše průběžné hodnocení) je podkladem pro rozhodnutí o osobním příplatku příslušníka podle § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nepředstavuje však jediný podklad pro takové rozhodnutí. Ostatní důkazní prostředky shromážděné správními orgány hovoří převážně v neprospěch stěžovatelky a jednoznačně vedou k závěru, že stěžovatelka nevykonávala službu v mimořádném rozsahu či kvalitě. Nedá se proto předpokládat, že by správný postup při vypořádání námitek proti průběžnému hodnocení mělo na celkové posouzení pro přiznání osobního příplatku vliv. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem městského soudu, že se jedná o vadu řízení, ovšem o takovou, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

[41] V poslední kasační námitce stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí městského soudu z důvodu jiné vady řízení před soudem spočívající v tom, že soud opřel své rozhodnutí o nedostatečné důkazy. Procesní pochybení stěžovatelka shledává v neprovedení jí navržených důkazů. Dále pouze konstatuje, že „pokud by soud tyto důkazy provedl, musel by jednoznačně dojít k závěru, že navýšení příslušné rozpočtové kapitoly o 2 % pro rok 2014 bylo plošným navýšením služebního příjmu všech příslušníků.“ Následně už ale neuvádí, provedením jakých důkazů měl soud k takovému závěru dojít. Nutno podotknout, že dle § 52 odst. 1 s. ř. s. „soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“ Soud není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení nebo osobou zúčastněnou na řízení. Pokud však důkaznímu návrhu nevyhoví, musí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Městský soud svůj postup spočívající v neprovedení stěžovatelkou navržených důkazů odůvodnil a Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožnil. Žalovaný zjistil stav věci takovým způsobem, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti a žádný ze stěžovatelkou navržených důkazů nemohl tyto závěry zvrátit. Proto bylo jejich provedení nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[42] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné

úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu